

Un caballo cuando graniza

Ruth Lasters

Furtivo

Para vos dejo mis dedos en estos nudos,
puntadas simples, a medio hacer, en un poco de cuerda. Una habilidad

anterior al fuego, anterior a que deshilvanadas
casualidades llamadas lengua conquistaran nuestra mente
como un único terrón de arena de la costa

una gaviota permanente chilla dentro, en lugar de
por encima. Escondida en mi propia cabeza
a veces hago guardia como un cazador furtivo

esperando averbal la presa en tus
pensamientos, paseo entre aquello que evocás irrepetible
y sin alusión, como anudando colgantes, incontables

escaleras de cuerda
hasta vos.

Stroper

Ik laat mijn vingers voor je na in deze knopen,
eenvoudige, halve steken in wat koord. Een vaardigheid

van voor men vuur maakte, van voor ver uitgerafelde
toevalligheden die zich taal noemen ons brein
veroverden als één kluit kustzand

waarin een permanente meeuw krijst, in plaats van
erboven. Verdoken opgesteld in eigen hoofd
houd ik de wacht soms als een stroper

om te vangen verbaalloos aan je
denken, wankel midden in dat wat je onnazegbaar en
verwijzingloos oproept, als het bengelend knopen van ontelbare

touwadders naar je
toe.

Distancia

Precisaba un instrumento para medir la distancia entre mí misma y los demás, una pila de platos, por ejemplo, interpuesta entre alguna gente

y yo, como una competencia por la torre de platos más torcida que pudiera mantenerse en pie. Con otros me limité a sostener

ante mí la porcelana, como un prematuro donativo para una posible reconciliación futura.

En tu caso reduje la pila a la mitad, formé dos desvencijados asientos en que

nos sentamos a conversar acerca de un absurdo: de jóvenes, tener mucho en común

con otros nos parecía una amenaza a la autenticidad, ya mayores

el temor es, sin embargo, que prescindibles nunca, casi, del todo... como un mugroso platito debajo del cuenco de leche

para los gatos.

Afstand

Ik zocht een instrument om de afstand tussen mezelf en de anderen te meten, zoals een stapel borden, die ik tussen sommigen en mij

in duwde als was alles een strijd om de scheefst gegroeide bordentoren die alsnog overeind blijft. Bij anderen hield ik het porselein gewoon

voor mij als een voorbarige gift van vast ooit nodige verzoening. Bij jou halveerde ik de stapel tot twee gammele krukjes waarop wij

het hadden over dat het gek is: dat je toen je jong was veel met anderen gemeen hebben soms zag als bedreigend voor je eigenheid, terwijl je

als je ouder bent net vreest om nooit bijna ophefbaar volkomen – als een groezelig bord onder een melkkom voor

de katten.

Especie

Por qué en casos de desesperanza —de quien sea— no adoptamos formaciones tales como patos de repente contra un remolino de viento

una ve corta. O las espigas en el piso de parqué por ejemplo, en que como cientos de prójimos, pies encastrados contra coronillas

en cuanto resuene un gong con el que alguno solicite una temporaria libertad, evacuación de sí mismo, hacia

«la especie». Quizá más viable: aquél que desesperado se introduce cual contorsionista en una valija que vamos pasando de mano en mano

por las calles, el destino apenas su incondicional estancia. Hasta que a los golpes abra la valija, se atreva otra vez a sí mismo,

a asirse.

Soort

Waarom wij niet bij wanhoop, eender wiens, formaties vormen zoals eenden eensklaps tegen luchtwerveling

een v. Misschien een visgraatvloer van wij honderd dichtstbijzijnden, voeten geschrinkt tegen kruinen

zodra een gong weerklinkt waarmee die ene aanvraagt een tijdelijke bevrijding, evacuatie uit zichzelf naar

‘de soort’. Of haalbaarder: die ene radeloze die zich wurmt acrobatisch in een reiskoffer die wij dan door- en doorgeven door

straten, met als bestemming slechts zijn onvoorwaardelijke blijven. Tot hij de koffer openstampt, zichzelf weer aandurft, aan-

vat.

Cristal

Exigí el derecho de recorrer la arena con la que harán tus nuevas ventanas. Es muy diferente mirar a través de los cristales si antes estuviste paseándote sobre la finísima blancura con la que están fabricadas. Sí, así,

paseándote sin certezas, porque tampoco es que a través del vidrio que será luego quieras, resuelto, ver todo sin especular, es como usar guantes para amasar el pan. Y dejar que se te escurran algunos granos entre los dedos ahora

para que así, a través de la futura ventana, se deslice tu mirada en la mirada de otro acaso con la misma cantidad de partículas expresivas. Pedí, por último, si es posible que a la vieja, la ventana que hay que cambiar,

una vez más en arena, en un balde, opaca y así, por fin, ella misma visible.

Glas

Eis wandelrecht op het zand waaruit men je nieuwe ruiten maakt. Het kijken door vensters is allicht anders als je op de ragfijne witheid waaruit ze vervaardigd zijn eerst hebt gewankeld. Ja zo,

weifelachtig, je wil toch ook niet doorheen het glas dat dit straks wordt alles vastberaden Zien zonder enig gissen is als gewant brood kneden. En nu wat korrels laten glippen door je vingers

opdat je net zo, doorheen dit toekomstige raam, je blik in iemands blik kan laten glijden met evenveel uitdruktingsfracties. Vraag tot slot of het alstublieft mogelijk is om de oude, te vervangen ruiten opnieuw

tot zand, in een emmer, ondoorzichtig en dus eindelijk werkelijk zélf bekijkbaar.

Paredes

Preparar ahora para después los armarios. A la izquierda del pasillo,
repisas repletas de serpentin, caviar de trufa, brut rosé

para cuando se cumplan todos nuestros planes. A la derecha, estantes repletos
de mantas, absenta, cigarrillos Silver Filter de anís, para cuando mucho

falle por mala suerte y/o necesidad. A menudo nos metemos
cada uno en un estante de abajo, para gritarnos a través de las paredes

todas las mil setenta cosas que pueden salir mal al ejecutar
nuestros planes, por ejemplo, el impulso irresistible de

ponerse una noche a patear, destrozar
ambos muebles, y que el montón de madera alcance para un único ropero nuevo

tan grande que en él podamos descansar ambos, de pie,
contra el otro.

Wanden

Het klaarzetten van kasten nu voor later. Links in de gang:
schappen vol serpentines, truffelkaviaar, rosé brut

voor als al onze plannen zijn volbracht. Rechts: een kast vol
plaids, absint, Silver Filter anijscigarillo's voor als veel

door pech en/of idiotie is mislukt. Vaak kruipen wij elk
op een onderste schap, schreeuwend naar elkaar doorheen wanden

alle duizend zeventig dingen die mis kunnen gaan bij het uitvoeren
van wat wij planden, bijvoorbeeld de onweerstaanbare drang om

op een nacht te gaan stampen, breken
beide meubels tot een hoop hout voor één nieuwe kast, ruim genoeg

om er allebei gewoon tegen elkaar aan geleund
in te staan.

Mapa

Puedo llevarme tu ojo plasmado en un enorme rollo de papel
—minucioso como el deseo mismo— y mostrar diminuto a los demás

las desviaciones que aparecen en el paso de la esfera al
plano, la mirada fija en la representación defectuosa de tu iris

olvidarte después, sólo pensar en las incontables millas
de más que recorrieron los marineros por

elegir un rumbo recto, leyendo mapas, y no navegar por uno
continuamente corregido, más rápido y sinuoso. De su inconsciente pérdida

de tiempo no queda nada, excepto que ahora
te das cuenta —además de que no es plano

el suelo, el horizonte, el interés— de lo más terrenal, lo
más torcido.

Kaart

Ik kan je oog meedragen op een grote rol papier voorgesteld
— omslachtig als verlangen zelf — en klein aan anderen

de afwijkingen tonen die ontstaan bij overgang van bol naar
vlak en starend naar je ietwat fout weergegeven iris

jou vergeten dan, alleen nog denken aan de ontelbare mijlen
die schippers ooit te veel aflegden door

kaartlezend een rechte koers te varen en geen aldoor
bijgestuurde, bochtige snellere. Van hun onbewuste tijdverlies

schiet niets over, behalve dan dat je het nu
beseffen kan, samen met het niet vlak zijn

van land, van horizon, van geven om — het aardst, het
kromst.

Bosque

Que si alguna vez viste
el después de la pirotecnia. Las ramas de humo

no el destello, sino los troncos esponjosos en el mismísimo lugar
en que hace un instante estallaban fuegos. El bosque de aire

que unos segundos después de la extinción emerge
ante tus ojos. El valor residual que en realidad es mayor que

la belleza intencionada de la lluvia de colores. Así también es
—después de que suspirando dijeras que, pese a todo, aun infiel,

seguís queriéndome— lo que queda flotando en la habitación, más bello por
incisivo, terrible e involuntario: lo irreparable

entre nosotros.

Woud

Of je het achteraf
van vuurwerk ooit zag. De takken van rook, niet

de vonken, maar de pluizige stammen op precies dezelfde
plaats waar net nog pijlen openknalden. Het luchtwoud

dat daar na het doven enkele seconden voor je
ontstaat. De restwaarde die eigenlijk grootser is dan

de bedoelde fraaiheid van spetters kleurvuur. Zo is ook,
nadat je hebt gezucht dat je me ondanks alles, ontrouw nog

liefhebt, wat daarna in de kamer hangt op een doordringendere,
verschrikkelijke, ongewilde manier mooier: de onherstelbaarheid

tussen ons.

Nada

El tiempo es un visor nocturno roto,
hecho fracciones. De ésos con los que, tras arreglarlo, querrías

poder ver en gélida oscuridad
frases que pronunciás humeantes, y su desgaste por el exceso

de uso. No es que esperes rayones, grietas o
flecos en «volver a ver», «ya te llamo», o «regreso a casa», pero sí

algo tangible. También querrías ver cristalino
a través del lente lo novedoso de expresiones como «lúmenes por segundo»,

«derecho de servidumbre», que nunca antes habías usado. Que eso sea
la nada me temo a veces: el excedente de lenguaje de cada uno,

con el que nadie/yo ya no logro
expresarme. «¿No será ese en cierta medida

el sentido, ahí?», dijiste.

Niets

Tijd is een stukke, aan fracties gevallen
nachtijker. Het soort waarmee je na herstelling zou willen

zien in ijskoud duister
woorden die je wolkend uitspreekt en hun slijt door veelvuldig

gebruik. Je verwacht wel geen krassen, scheuren noch
rafels aan 'terugzien', 'ik bel je nog', 'thuiskomst', maar toch

iets vaststelbaars. Ook graag glashelder zou je zien
door de kijker: de nog nieuwheid van termen als 'lumenseconde',

'servituut', nooit eerder door je aangewend. Dat dat het
niets is, vrees ik soms: ieders ongebruikt taaloverschot

waarmee niemand / ik me niet meer krijg
uitgedrukt. 'Is dat dan niet hopelijk enigszins

de bedoeling ginds?' zei je.

Apremio

Lo maravilloso del apremio es que siempre duplica
la huida. Vertiginoso resopla de camino el pensamiento, como si
ingresaras al reflejo del galope

de un caballo cuando graniza, sin saber incluso que
una vez que regresa la calma se produce la verdad más espléndida
contra todo lo feo: que los caballos duermen

de pie. Si alguna vez se apuraran todos juntos
—manojos de órganos en fuga—, salvo una única persona,
quien poseerá entonces durante un minuto el derecho exclusivo

de pensar, no pienses, si sos vos, nunca
en mí, sino en que aquéllos que ya no pueden correr
se convierten necesariamente en nuestros furiosos, vociferantes

capitanes.

Haast

Het heerlijke aan haast is dat je je steeds dubbel
wegrept. Pijlsnel onderweg sputtert je denken, lijkt je
in te loggen in de renreflex

van een paard bij hagel, zelfs niet-wetend dat het
eenmaal weer in rust de fraaiste waarheid aanmaakt
tegen al het lelijke: dat paarden rechtop

slapen. Als iedereen zich ooit tegelijk haast
— wegschietende bundels van organen — op één mens na
die krijgt dan een minuut alleenrecht

over het denken, denk dan als jij het bent hoegenaamd
niet aan mij, maar aan dat al wie niet meer spurten kan
moet worden onze brute, brullende

aanvoerders.

Traducción del neerlandés de Micaela van Muylem

Ruth Lasters [Amberes / Bélgica, 1979] ha publicado los poemarios *Vouwplannen* (2007), el cual recibió el premio a mejor debut de poesía Het Liegend Konijn 2009 y *Lichtmeters* (2015), con el que obtuvo el premio Herman De Coninck 2016. En 2023 se publicó su tercer libro de poesía, *Tijgerbrood*. Es, asimismo, novelista y cuenta en su haber con cuatro títulos: *Poolijs*, por el que recibió el Premio Flamenco al Mejor Debut Literario en 2007; *Feestelijk Zweet* (2011); *Vlaggenbrief* (2014) y *VIN* (2019). Su web: <https://ruthlasters.com/>

Micaela van Muylem [Córdoba / Argentina, 1979] estudió Letras Modernas y Bellas Artes en Córdoba, y se ha especializado en traducción literaria en Alemania, Bélgica y los Países Bajos. Es profesora de Literatura Alemana y de Traducción Literaria en la Universidad Nacional de Córdoba. Su investigación se centra en la poesía y el teatro contemporáneos en relación con otras artes, y su traducción. Ha publicado artículos en revistas científicas argentinas y extranjeras y libros y capítulos de libros y ha traducido más de una treintena de obras del alemán y neerlandés para editoriales y compañías teatrales argentinas y extranjeras. Sus traducciones de teatro han obtenido en dos oportunidades el premio a la traducción «Teatro del Mundo» de la Universidad de Buenos Aires. Asimismo, ha obtenido dos veces el premio en la categoría traducción de ALIJA (IBBY Argentina) por sus traducciones de literatura infantil. Su antología de poesía alemana contemporánea *Siete mujeres* ha obtenido la Beca Creación del Fondo Nacional de las Artes (Argentina). Es editora independiente (Amphisbaena y suono mobile editora) y artista visual.